

[Ivar Hansen]

hr. Lasse Budtz i dag foreslåede dagsorden, kunne man blive forledt til at tro, at hr. Lasse Budtz var kommet til den overbevisning, at vi havde indført en ny regel her i folketinget, nemlig om at forelægge de samme dagsordener til vedtagelse to gange. Men når man kigger nærmere efter, finder man frem til, at hr. Lasse Budtz har foretaget et par sproglige ændringer i forhold til den dagsorden, der blev vedtaget den 26. marts, og det kan da selvfølgelig kun glæde os andre, at hr. Lasse Budtz ved ihærdigt og omhyggeligt arbejde nu i to omgange tilsyneladende må formodes at være nået frem til det synspunkt, som vi så kan forstå er socialdemokratiets.

Det er jo ikke sådan, at den socialdemokratiske ordfører eller socialdemokratiet drøfter indholdet af disse dagsordener med de partier, dvs. de fire regeringspartier, som er med til at bære dansk sikkerhedspolitik og har været med til det i en generation. Det er desværre en del af den situation, vi er havnet i, at socialdemokraterne mener, at samarbejdet om dansk sikkerhedspolitik nu skal foregå på den måde, at man egenmægtigt og uden at drøfte indholdet af disse dagsordener forelægger politikken i folketinget og i øvrigt mener, at dansk sikkerhedspolitik skal bero på indholdet af dagsordener, som sprogligt bliver rettet fra den ene gang til den anden. Det synes jeg der er grund til at beklage.

I øvrigt synes jeg, at statsministeren på udmærket måde har svaret på forespørgslen. Det er et svar, som vi fuldt ud kan tilslutte os.

Med hensyn til selve emnet, rumforsvar, skal jeg henvise til den redegørelse, som udenrigsministeren gav folketinget den 26. marts i år, og hvis indhold og konklusion vi er enige i. Jeg kan også henvise til den tale, jeg ved den lejlighed holdt på venstres vegne.

Men nu står vi her så igen, og jeg må sige: ærlig talt, den redegørelse, som statsministeren har givet her i dag, kunne socialdemokratiet efter min opfattelse lige så vel have modtaget i udvalget og været tilfreds med, men det var altså ikke nok. Vi skal tilsyneladende have Danmark understøttet med endnu flere fodnoter. Der skal rokkes yderligere ved troværdigheden.

Jeg tror, jeg har sagt det før, men jeg synes, det skal siges igen, at jeg synes, det er en

ejendommelig fremgangsmåde, socialdemokratiet benytter sig af. For nogle måneder siden besluttede vi i det sikkerhedspolitiske udvalg at sætte SDI-projektet eller -programmet, -problemstillingen, om man vil, på udvalgets dagsorden – helt naturligt, synes jeg – så vi i fællesskab kunne foretage en analyse, hidkalde eksperter, og hvad ved jeg. Usikkerheden om, hvad dette projekt egentlig indeholder, er jo betydelig. Hvad er det for nogle muligheder, der her åbner sig? Hvad er det for nogle perspektiver?

Men socialdemokratiet har altså ønsket at anvende en anden fremgangsmåde, en omvendt fremgangsmåde, synes jeg. Først skal den danske sikkerhedspolitik på det felt forelægges og vedtages i folketinget, og først bagefter kan vi så i fællesskab sætte os hen og holde studiekreds og finde ud af, hvad indholdet egentlig består af. Det er det, jeg synes er en ejendommelig fremgangsmåde.

Jeg siger også dette, fordi jeg forstår af pressen i dag og også af det, den socialdemokratiske ordfører har sagt, at det nu er socialdemokratiets agt at vende tilbage til arbejdet i det sikkerhedspolitiske udvalg. Jeg synes sandelig, det havde været mere naturligt at fortsætte arbejdet uforstyrret for så senere at drage de konklusioner i denne sag, som måtte skønnes at være nødvendige. Men jeg må desværre sige, at den fremgangsmåde, man har valgt, vidner om, at lysten til at tjene en eventuel partitaktisk gevinst i forhold til SF har været større end hensynet til det saglige, og det beklager jeg også.

Tænk, om NATO blev til en alliance af fodnotationer – og Danmark er jo ved at udvikle sig til en sådan – så ville der i realiteten ikke længere eksistere nogen alliance! Og efter at vi for nylig har fejret 40-året for Danmarks befrielse, kan jeg ikke lade være med at sige, at anden verdenskrig opstod jo i alt væsentligt på grund af de demokratiske landes svaghed, godtroenhed og gensidige splidagtighed og ikke på grund af landenes styrke – så var der næppe blevet nogen anden verdenskrig!

Nu har NATO sikret vores fred og ikke mindst vores frihed i 40 år, men hvis det skulle blive til en alliance af fodnotationer, ville den dag ikke være fjern – efter vores opfattelse – da Vesteuropa igen ville kunne udsættes for pression og det, der er værre. Vi ville igen blive tvunget til at vige. Har man i